

Шехерезада

Михайло Драй-Хмара

I

Я п'ю прив'ялу тишу саду,
Як стигне пізній холодок,
І слухаю Шехерезаду,
Що знає тисячу казок.

До мене простягла долоні:
"Я жду давно тебе, — прийди!"
А на блакитній оболоні
Зринає срібний молодик.

За садом царица і поле.
Гей, скільки йде туди стежок!
Не переслухаю ніколи
Шехерезадиних казок!

II

Стогнала ніч. Вже гострі глиці
Проколювали більма дня,
І синьо-золоті грімниці
Дражнили відгульня-коня.

Розбурхалася хмар армада, —
А ти, опалена, в огні,
Ти, вся любов і вічна зрада,
Летіла охляп на коні.

Під копитом тріщали ребра,
Впинались очі в образи, —
А ти розпліскувала цебра
Передсвітанної грози.

Із бур, о молода гонице,
Ти пролила своє дання —
І світом гомін і стрілиці
Дзвінкокопитого коня.

III

Помережав вечір кучерявий
Льодяними ґратами вікно.
Жовтожарні там горять заграви,
Голубе кипить вино.

А за ґратами останню мичку
Допрядає скалоокий день.
Бачу усміх твій крізь сніжну мжичку,
Чую голос вітряних пісень.

Доки ти манитимеш з надземних,
Зачарованих тобою берегів?
Я не хочу потороч таємних
І важких, морочних снів.

Поведи мене в простори сніговії,
Де метелиця розгониста гуля
І смерком дрімає й леденіє
Під пухнатими заметами рілля.

IV

Я побачив тебе з трамваю.
Ти все та ж: голуба й ясна, —
Тільки я, тільки я не розмаю
Снігового сна.

Ти прийшла у вербляницю: "Здрастуй!
Про мене - хай верби цвітуть:
Не топтатиму синього рясту,
У глуху виїжджаючи путь".

Ожило у душі незабутнє...
Золотіє бань вінок,
І співає в далеке майбутнє
Трамвайний дзвінок.